

## UZASADNIENIE

**Wyrokiem z dnia 11 maja 2017 roku Sąd Rejonowy w Płocku zasądził od (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. na rzecz K. A. kwotę 6.452,25 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 26 czerwca 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 2.667,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu** (wyrok – k. 71, uzasadnienie – k. 75-79).

Apelację od powyższego wyroku złożyła pozwana (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zaskarżając go w całości i wnosząc o jego uchylenie i przekazanie sprawy sądowi do ponownego rozpoznania oraz o zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych (apelacja – k. 82-83).

W uzasadnieniu apelacji skarżąca podniosła, iż strony łączyła ustna formuła kredytu kupieckiego. W ramach tej formuły strony uzgodniły, co zaakceptował powód, że zapłata za dostarczane przez niego jabłka następować będzie przy kolejnej dostawie jabłek. Tak ustalona była forma współpracy stron. Powód zaprzeczając takiej współpracy podał nieprawdę. Dowodem na taką formę współpracy między stronami mogą być zeznania świadków – pracowników pozwanej spółki.

W odpowiedzi na apelację pozwanej powód wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kosztów postępowania odwoławczego, w tym kosztów zastępstwa procesowego (odpowiedź na apelację – k. 107-108).

### **Sąd Okręgowy zważył, co następuje:**

Przedmiotowa sprawa podlegała rozpoznaniu w postępowaniu uproszczonym uregulowanym w art. 505<sup>1</sup>k.p.c. - art. 505<sup>14</sup>k.p.c.

W postępowaniu uproszczonym, jeżeli sąd drugiej instancji nie przeprowadził postępowania dowodowego, uzasadnienie wyroku powinno zawierać jedynie wyjaśnienie podstawy prawnej wyroku z przytoczeniem przepisów prawa (art. 505<sup>13</sup> § 2 k.p.c.).

W postępowaniu tym apelację można oprzeć na dwóch wskazanych w przepisie art. 505<sup>9</sup> § 1<sup>1</sup> k.p.c. podstawach: naruszeniu prawa materialnego przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie oraz naruszeniu przepisów postępowania, jeżeli mogło ono mieć wpływ na wynik sprawy.

W świetle stanowiska Sądu Najwyższego apelacja w postępowaniu uproszczonym ma charakter apelacji ograniczonej (por. stanowisko Sądu Najwyższego zawarte w uchwale z dnia 31 stycznia 2008 roku, III CZP 49/07, OSNC 2008/6/55, mającej moc zasady prawnej). Oznacza to, że jej celem jest kontrola wyroku wydanego przez sąd pierwszej instancji (z punktu widzenia jego zgodności z materiałem procesowym pozostającym w dyspozycji sądu orzekającego) w granicach wyznaczonych przez treść zarzutów apelacji.

Apelacja pozwanej (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością jest niezasadna.

Sąd Okręgowy przyjmuje za własne dokonane ustalenia faktyczne sprawy oraz w pełni podziela prawną Sądu Rejonowego.

Uzasadnienie apelacji wskazywać może, iż skarżąca wadliwość rozstrzygnięcia sprawy upatruje w błędnej ocenie dowodów dokonanej przez sąd i w konsekwencji w błędnych ustaleniach faktycznych sprawy. Wnioski takie można wywieść w związku z zakwestionowaniem w apelacji zeznań powoda i wskazaniem na możliwość wykazania twierdzeń odmiennych na podstawie zeznań świadków będących pracownikami pozwanej.

Stosownie do treści art. 233 § 1 k.p.c. sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów według własnego przekonania, na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału. Reguły swobodnej oceny dowodów są w minimalnym tylko stopniu sformalizowane („na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału”). Ocena dowodów polega na poddaniu ich analizie według określonych kryteriów i wyraża się w porównaniu wyników postępowania dowodowego z przedmiotem postępowania dowodowego.

Sąd I instancji nie naruszył dyspozycji przepisu art. 233 § 1 k.p.c., a ze zgromadzonego materiału dowodowego wyprowadził wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym. Zatem ocena ta nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów i jako taka musi się ostać. Należy podnieść, że tylko w wypadku, gdy brak jest logiki w powiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo – wbrew zasadom doświadczenia życiowego – nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo – skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. m. in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 15 grudnia 2005 roku, sygn. akt I ACa 513/05, LEX nr 186115). W świetle powyższego skuteczne zakwestionowanie przypisanej sądowi swobody w ocenie dowodów wymaga od skarżącego wykazania, że w następstwie istotnych błędów logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego albo też pominięcia dowodów prowadzących do wniosków odmiennych, niż przyjęte przez sąd orzekający, ocena dowodów była oczywiście błędna lub rażąco wadliwa. Nie jest wystarczające przekonanie strony o innej, niż przyjął to sąd, wadze poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż dokonana przez sąd.

Apelująca takich uchybień w ocenie dowodów nie wykazała. Apelacja w tym zakresie sprowadza się jedynie do zakwestionowania zeznań powoda przy ogólnikowym stwierdzeniu, że nie można się zgodzić z tymi zeznaniami i powołaniu się na zeznania bliżej nieokreślonych świadków. Wywody apelacji stanowią zatem wyłącznie gołosłowną polemikę z oceną materiału dowodowego dokonaną przez Sąd Rejonowy. Polemika taka stanowi jedynie wyraz stanowiska procesowego strony i oczekiwanego przez nią wyniku sporu, ale nie jest wystarczająca dla podważenia oceny dowodów dokonanej przez Sąd I instancji.

Podkreślić przy tym należy, iż pozwana wybiórczo odnosi się do materiału dowodowego sprawy, koncentrując się wyłącznie na zeznaniach powoda. Pomija natomiast całkowicie inne dowody, które w powiązaniu z tymi zeznaniami stanowiły podstawę dokonanych ustaleń faktycznych. Wskazać tu należy na fakturę VAT nr (...) z dnia 11.06.2014r, z której wynika termin płatności za dostarczone przez powoda jabłka przemysłowe. Termin ten określony został na dzień 25 czerwca 2014 roku, a nie – jak dowolnie twierdzi pozwana – na kolejną dostawę jabłek, do tego w bliżej nieokreślonej przyszłości. Pozwana wskazując na odmienne, niż wynika to z zeznań powoda i powyższego dokumentu prywatnego, ustalenia stron co do terminu płatności za dostarczony towar nie zdołała jednak w postępowaniu w pierwszej instancji udowodnić swych twierdzeń. Powoływanie się zaś w apelacji na dowody, które nie zostały przeprowadzone w pierwszej instancji (zeznanie bliżej niesprecyzowanych świadków), jest oczywiście nieskuteczne. Gdyby natomiast odwołanie się do zeznań świadków traktować jako zgłoszenie wniosków dowodowych, to wnioski te byłyby spóźnione, abstrahując już od tego, że nie zostały one sprecyzowane. Strona pozwana w złożonym sprzeciwie od nakazu zapłaty nie wskazywała innych wniosków dowodowych poza wnioskiem z przesłuchania jej przedstawiciela, w toku postępowania pierwszoinstancyjnego takowych wniosków również nie zgłaszała. Sąd zaś nie był zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy.

Podsumowując ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd Rejonowy nie przekracza ram zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Skarżąca nie wykazała ani pogwałcenia zasad logicznego rozumowania i właściwego kojarzenia faktów w ocenie dowodów dokonanej przez tenże sąd, ani też sprzeczności tego rozumowania z zasadami doświadczenia życiowego.

W konsekwencji Sąd pierwszej instancji poprawnie określił podstawę faktyczną rozstrzygnięcia, a następnie dokonał jej właściwej oceny prawnej przyjmując, że strony łączyła umowa sprzedaży, w której obowiązkiem kupującego jest

zapłata ceny. Ponieważ pozwana spółka obowiązku tego nie wykonała dobrowolnie, powodowi służyło roszczenie o przymuszenie jej do tego w drodze wyroku sądowego. Dlatego też zaskarżony wyrok odpowiada prawu.

W tym stanie rzeczy, wobec bezzasadności wskazanych zarzutów sformułowanych przez apelującą spółkę, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 2 k.p.c. Ponieważ pozwana przegrała swą apelację, zobowiązana jest zwrócić powodowi na jego żądanie poniesione przez niego koszty postępowania apelacyjnego, które sprowadzają się do kosztów wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w wysokości 900 zł. Wysokość wynagrodzenia pełnomocnika powoda będącego radcą prawnym ustalono na podstawie § 2 pkt 4 w związku z § 10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015 r. poz. 1804).